

http://effatha.dk/ellenwhite/EGWs_syner_vWillie.pdf

Ellen G. Whites syner

Udtalelser fra W. C. White om Mrs. White og hendes arbejde (Bemærkninger fra W. C. White i Takoma Park, 17. december, 1905)

Når jeg møder vore folk forskellige steder, får jeg ofte stillet spørgsmålet: "Får søster White syner ligesom hun plejede for flere år siden? Er det som hun bringer frem for menigheden nu, kommet til hende sådan som de kom i de første dage?"

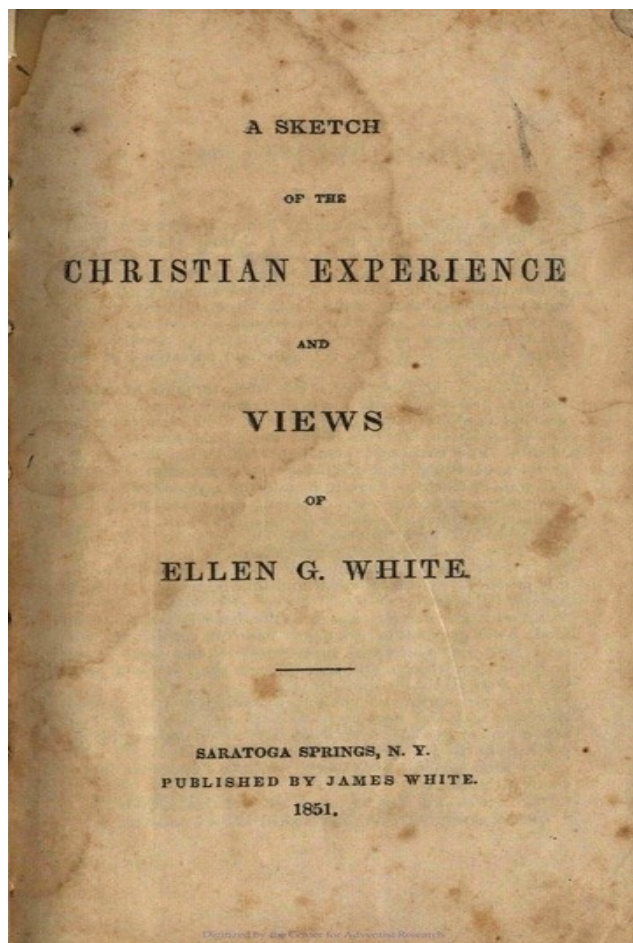
Som svar på dette spørgsmål, forklarer jeg at hun igennem hele sin erfaring, siden hun blev kaldet til offentlig virksomhed og begyndte at tale og skrive som seksten år gammel, er tingene blevet vist hende, sådan som det sker i dag. I nattestunden vil visere Herren engel sig for hende, og førte hende til forsamlinger, hvor hun kunne høre kirkens rådslagning, hvor hun ser hvad der er gang i, i verden. Og så vil han instruere hende om hvad hun har set. Denne undervisningsmetode har fortsat gennem alle årene.

Hurtig efter at hun begyndte på dette, kom der stor forvirring blandt Adventist-troende, og der kom stor fanatisme og megen vantrø. For at mennesker kan vide det ved fysisk forstand, at de synerne hun fik givet var fra Gud, gav hun mange syner, hvor hun faldt hjælpeløs i gulvet, stoppede med at ånde, og dog slog hendes hjerte, og hun ville tale. Jeg har været til stede mange gange hvor hun var i et syn. Jeg vil kun nævne det første og sidste jeg kan huske.

Det første jeg var vidne til som lille dreng var i mødehuset i Roosevelt, New York. Far havde kun talt kort. Mor havde givet et kort indlæg. Far bad; mor bad; og medens hun bad, hørte jeg råbet, Ære! Der var ikke noget lignende – dette melodiske, dybe råb om Ære. Hun faldt bagud. Min far lagde sin arm under hende. Hun fik kræfter igen kort tid efter. Hun rejste sig op som om hun så forunderlige ting, på afstand, hendes ansigt oplyst, nogle gange klart og glædeligt. Hun vil tale med denne melodiske røst, kommentere kort hvad hun så. Da hun så, så mørket i verden, kom der sørgelige ytringer, da hun talte om hvad hun så. Dette fortsatte i ti eller femten minutter. Så trak hun været, ånde dybt syv gange, og da omkring fem eller ti minutter, efter et lille hvil, i medens far han talte til folk, rejste hun sig op, og fortalte forsamlingen nogle af de ting som var blevet vist hende.

1851

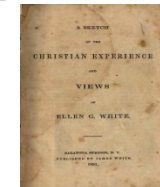
En skildring af Ellen Whites
kristenerfaring og syner

1882

- Budskaber til menigheden
- Herren har vist meg....
- Det er et godt land
- Adventbudskapet
- Early Writings

En skildring af Ellen Whites kristenerfaring og syner 1851

Erfaringer og syner
Den spredte restmenighed
Beseglingen (MS 2 1849)
Guds kærlighed til sit folk
(Present truth)
Himlens kræfter rystes
Den åbne og lukkede dør.
Vor tros prøvelse
Til den lille hjord
De sidste plager og dommen
Syn om det der ske ved
slutningen af de 2300 dage

Vor pligt i trængslens tid
Mystisk banken
Tid der ikke er i forbindelse
med den tredje engels
budskab. Åb 14,9-12
Budbringerne
Et syn jeg fik den 27. juni
Blind leder den blinde
Et syn jeg fik den 7. sept.
Guds hellighed
Bøn og tro
Indsamlingstiden

**Vidnesbyrd for
menigheden**

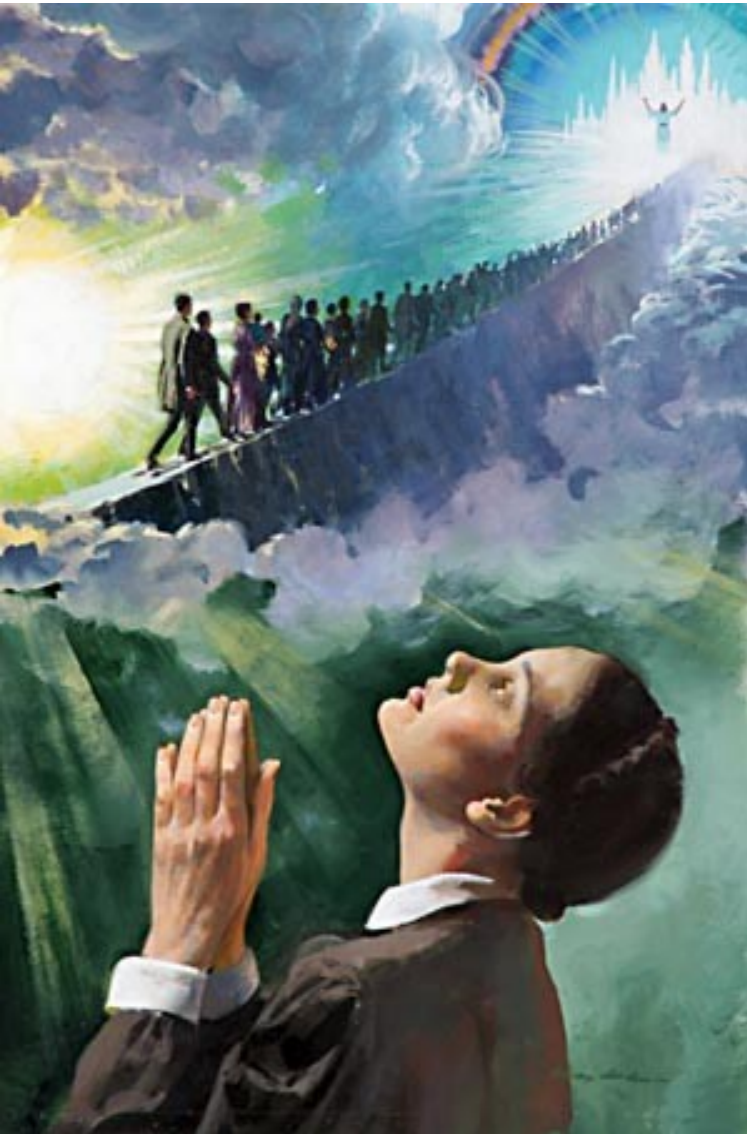
Fået over 2000
syner i sit liv.

Herren har vist mig...

Det er blevet vist mig. . . .

I et drømmsyn så jeg...

Jeg så.

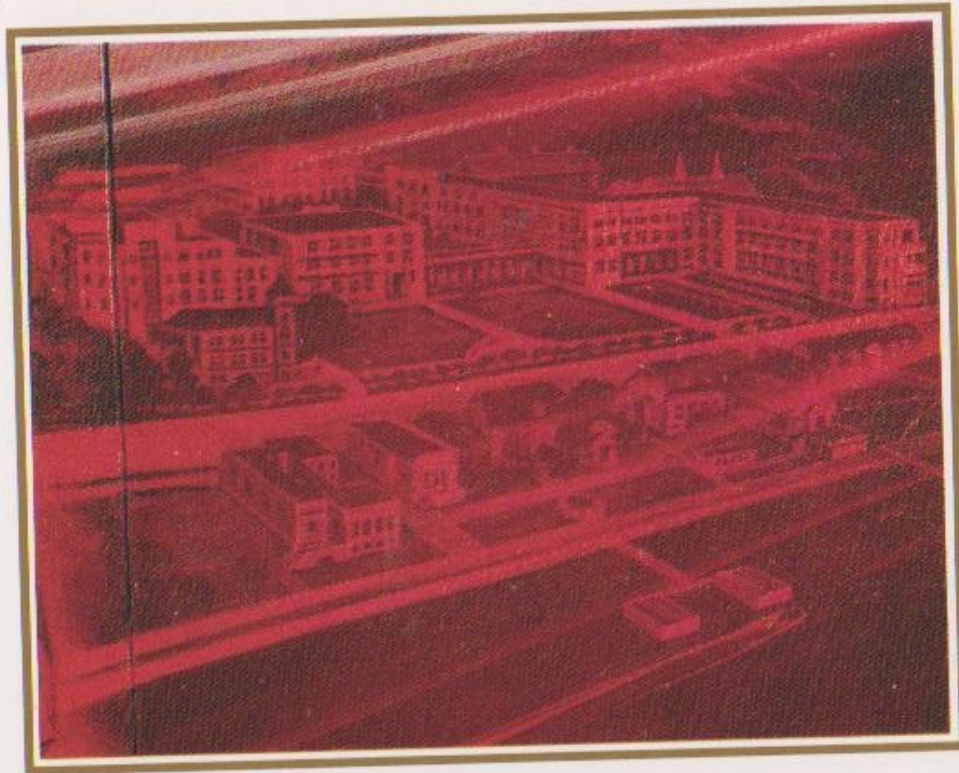

Vidnesbyrd for menigheden bind 1 side 58 – første syn

Ikke længe efter, da tiden var gået i 1844, fik jeg mit første syn. Jeg besøgte en kær søster i Kristus, hvis hjerte var forenet med mit. Vi fem, alle kvinder, knælede stille ved familiealteret. Mens vi bad, kom Gud's kraft over mig på en måde, som jeg aldrig før havde oplevet det. Jeg syntes at være omgivet af lys og blev hævet højere og højere op fra jorden. Jeg vendte mig om for at se efter adventfolket i verden, men jeg kunne ikke finde dem. Da sagde en stemme til mig: "Se igen, og (59) se lidt højere op." Ved dette vendte jeg blikket opad og så en lige, snæver sti, hævet højt over verden. På denne sti vandrede adventfolket mod staden. Ved stiens begyndelse bag dem var der et strålende lys, som en engel fortalte mig var midnatsråbet. Dette lys oplyste hele stien, så deres fødder ikke skulle snuble. Jesus selv gik lige foran sit folk for at lede dem frem, og så længe de holdt blikket fæstnet på ham, var de trygge.

ELLENWHITEZOOM.SE

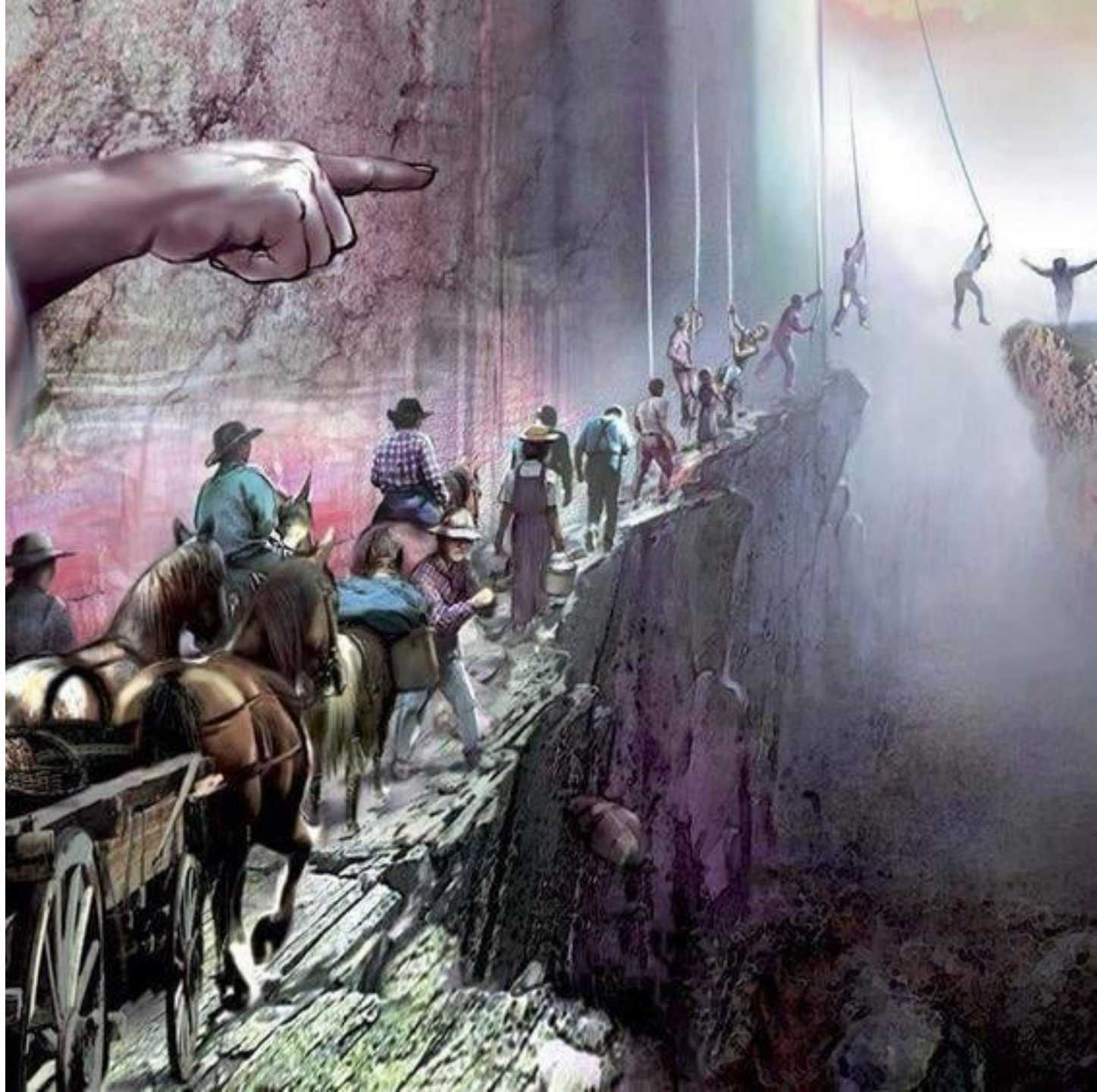

46. Skodsborg Sanitarium (established in 1898).

Skodsborg Sanitarium was opened in 1898 by Dr. Carl Ottesen, a University of Copenhagen graduate. He had received his inspiration to open such an institution from Dr. J. H. Kellogg. Part of the original Skodsborg facility was a residence built by King Frederik VII of Denmark. The sanitarium, situated in a suburb of Copenhagen, Denmark, is pictured as it appeared in 1948.

En slående drøm - 1871

Da jeg i august i 1868 var i Battle Creek, drømte jeg, at jeg var i en stor forsamling. Nogle i denne forberedte sig til en rejse, Der var tungt lastede rejsevogne. Da vi begav os af sted, begyndte vejen at gå opad. På den ene side af denne vej var der en afgrund; på den anden side var der en høj, glat, hvid væg, som var meget hård. Idet vi rejste, blev vejen smallere og mere stejl. Nogle steder var den så smal, at vi indså, at vi ikke mere kunne have de tunge vogne med. Vi spændte hestene fra og red videre med så meget bagage, vi kunne have med os.

Idet vi fortsatte, blev stien stadig smallere. Vi var nød til at holde os ganske tæt til væggen for ikke at styrte ned i afgrunden. Når vi gjorde det, kom bagagen i vejen og vi blev tvunget ud mod dybet. Vi blev bange for at falde og blive knust mod klipperne dernede. Derfor løsede vi vor bagage og lod den falde ned i afgrunden. Vi fortsatte på hesteryg. Når vi kom til (595) smalle steder på stien, var vi alvorligt bange for at miste balancen og falde. Men så var det, som om en usynlig hånd tog tøjlerne og førte os forbi de farlige punkter.

Da stien blev endnu smallere, indså vil at vi ikke længere kunne rejse sikkert på hesteryg. Vi forlod hestene og gik til fods i enkelt række, idet den ene fulgte i den andens fodspor. Nu blev tynde reb skænket ned fra toppen af den hvide væg. Vi greb ivrigt denne hjælp til at holde balancen ad den smalle sti. Da vi gik videre, fulgte disse reb os. Til sidst blev stien så smal, at vi mente, det var mere sikkert at gå uden sko. Vi skubbede dem af og gik atter et stykke vej. Snart blev vi enige om, at det var mere sikkert at gå uden strømper, vi tog også dem af og fortsatte barfodet.

Faren for at styrte ned i afgrunden blev stadig større, Vi pressede os ind mod væggen, men alligevel kunne vi ikke få fodfæste på stien - den var for smal. Så lagde vi næsten hele vor vægt over på rebene, idet vi råbte: "Vi bliver båret oppefra!" Alle råbte de samme ord.

Jeg lagde mærke til, at den smukke, hvide væg havde blodstænk og det gjorde mig ondt at se. Men denne følelse varede kun et øjeblik; jeg forstod snart, at sådan måtte det være. De, som følger efter, vil forstå, at andre før dem var gået ad den snævre, vanskelige vej og deraf slutte, at hvis andre havde kunnet gå videre, kunne de selv gøre det samme.

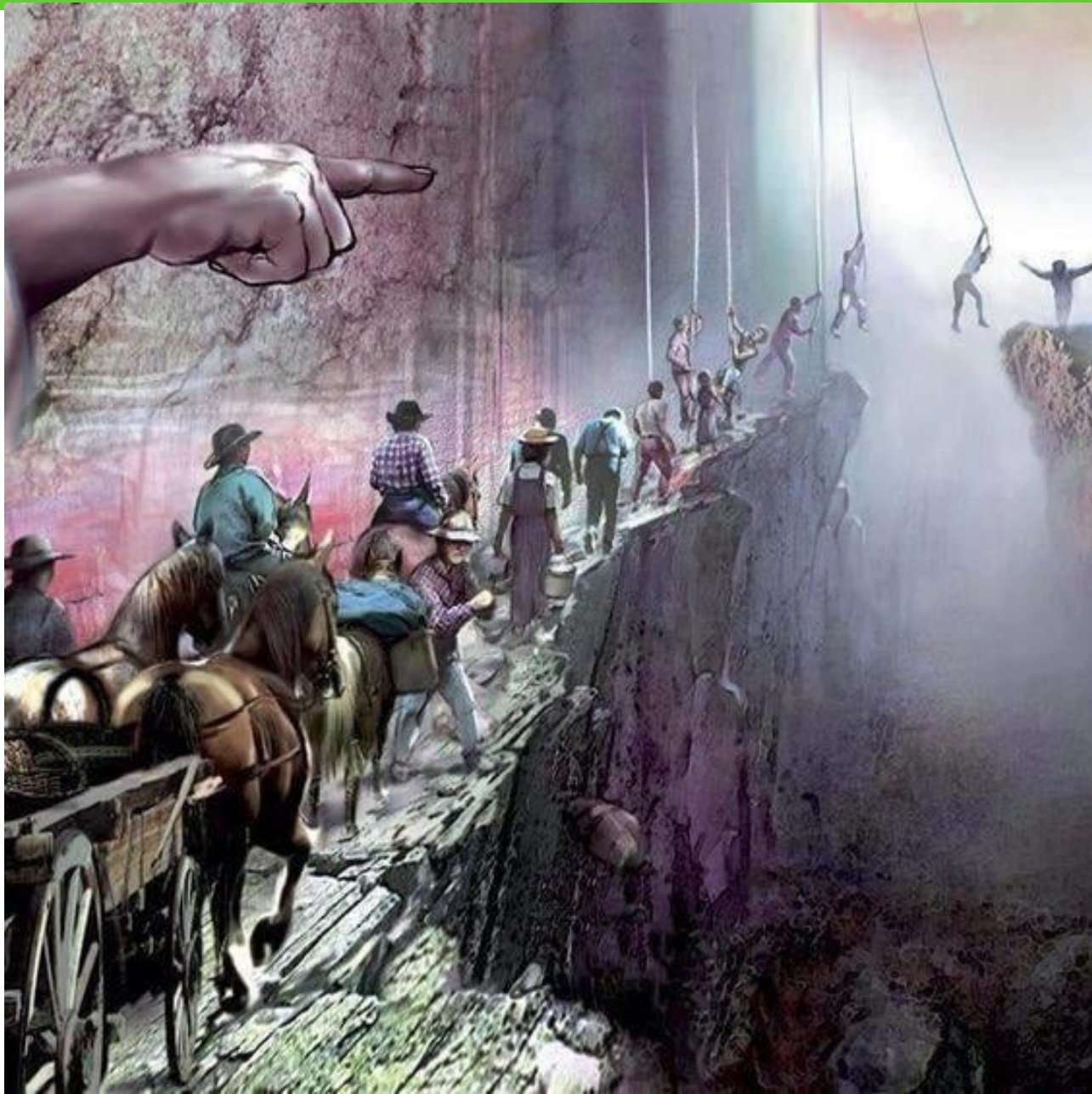
.....

Omsider nåede vi til en dyb afgrund. Her endte vor sti. Vi havde ikke længere noget spor at følge, intet at stå på. Vi måtte sætte hele vor lid til rebene, der nu var lige så tykke som vort legeme. Først blev vi overvældet af forvirring og sorg. Vi hviskede frygtsomt: "Hvad er rebet fastgjort til?" Min mand var lige foran mig. Store sveddråber faldt fra hans pande og årerne i hans tindinger var spændte, mens halvkvalte fortvivlede suk kom fra hans læber.

På den anden side af afgrunden foran os var der en dejlig grøn mark - græsset var meget højt. Jeg kunne ikke se solen, men et vidunderligt blødt lys, ligesom stråler af guld og sølv hvilede over marken. Intet, jeg havde set på jorden, kunne sammenlignes med denne marks herlige skønhed. Men kunne vi nå derover? Det var vort ængstelige spørgsmål. Hvis rebet brast, var vi fortabte. Atter dette samme lavmælte (597) fortvivlede spørgsmål: "Hvad er rebet fastgjort til?" Et øjeblik tøvede vi med at springe. Men så udbrød vi: "Vort eneste håb er at stole helt på rebet! Det har hjulpet os hele vejen. Det vil ikke svigte os nu." Men vi var stadig tøvende og bange. Da lød en stemme: "Gud holder rebene. Vi behøver ikke et frygte." Disse ord blev gentaget af dem, som kom efter os, sammen med ordene: "Han vil ikke svigte os nu. Han har bragt os sikkert hertil."

Så svingede min mand over den frygtelige afgrund til den skønne mark på den anden side. Jeg fulgte straks efter. Oh, hvilken befrielse og taknemmelighed vi følte! Jeg hørte stemmer løfte sig i pris til Gud. Jeg var lykkelig, fuldstændig lykkelig.

Jeg vågnede og på grund af den rædsel, jeg havde gennemgået ved at gå på den vanskelige vej, dirrede hver nerve i min krop. Denne drøm behøver ingen forklaring. Den gjorde et så mægtigt indtryk på mig, at hver enkelthed sikkert vil stå klart for mig, så længe jeg lever.

Vidnesbyrd for menigheden bind 1 side 67 - Den nye jord (omkr 1845)

Med Jesus foran os steg vi alle ned fra staden til jorden, på et stort, mægtigt bjerg, som ikke kunne holde Jesus oppe, og det delte sig i to, og der fremstod (68) en vældig slette. Da så vi op og så den store stad med tolv grundstene og tolv porte, tre på hver side, og en engel ved hver port. Og vi råbte alle: "Staden, den store stad, den kommer, den kommer ned fra Gud, fra himmelen," og den kom og blev anbragt der, hvor vi stod. Da begyndte vi at se på de herlige ting uden for byen. Der så jeg de skønneste huse, der så ud som sølv, støttet af fire piller udstyret med perler, det herligste at beskue. Disse huse skulle bebos af de hellige, og i dem fandtes der en gylden hylde. Jeg så mange af de hellige gå ind i husene, tage deres glitrende kroner af og lægge dem på hylden, hvorefter de gik ud på marken ved husene for at bearbejde jorden; ikke som vi er nødt til at arbejde med jorden her; nej, nej. Et herligt lys skinnede omkring deres hoveder, og hele tiden priste de Gud. .

..

Jeg så en anden mark fyldt med alle slags blomster, og idet jeg plukkede dem, råbte jeg: "De vil aldrig visne." Derefter så jeg en mark med højt græs, der var herligt at beskue; det var levende grønt og havde et genskin af sølv og guld, idet det bølgede stolt til Kong Jesu ære. Da kom vi ind på en mark fuld af alle slags dyr - løven, lammet, leoparden og ulven, alle sammen i fuldkommen enhed. Vi passerede igennem deres midte, og de fulgte fredsommeligt efter os. Da kom vi ind i en skov, ikke som de mørke skove vi har her; nej, nej; men lys og herlig over det hele. Træernes grene bølgede frem og tilbage, og vi råbte alle: "Vi vil bo trygt ude på ødemarken og sove i skovene." Vi gik igennem skoven, for vi var på vej til Zions bjerg.

Mens vi rejste, mødte vi en gruppe, som også betragtede stedets herligheder. Jeg lagde mærke til, at deres klæder havde en rød kant; deres kroner var funklende; deres klæder havde en ren hvid farve. Idet vi hilste på dem, spurgte jeg Jesus, hvem de var. Han sagde, at de var martyrer, der var blevet slået ihjel for ham. Sammen med dem var der en utallig skare af børn; de havde også en rød kant på deres klæder. Zions bjerg var lige foran os, og på bjerget var der et herligt tempel, og omkring det var der syv andre bjerge, hvorpå der voksede roser og liljer. Og jeg så de små børn klatre op eller - hvis de valgte det - bruge deres små vinger til at flyve til toppen af bjergene og plukke de aldrig-visnende blomster. Der voksede alle slags træer omkring templet til at forskønne stedet - buksbommen, fyren, ædelgranen, olietræet, myrten, granatæbletræet og figentræet bøjet ned af dets rettidige figner; disse gjorde stedet herligt over det hele. Og idet vi var ved at gå ind i templet, hævede Jesus sin smukke stemme og sagde: "Kun de 144 000 kan gå ind på dette sted," og vi råbte: "Halleluja!"

Dette tempel blev støttet af syv piller, alle af gennemsigtig guld, besat med de herligste perler. De underfulde ting jeg så der, kan jeg ikke beskrive. Oh, dette kunne jeg sige på Kanaans sprog, så kunne jeg fortælle en smule om herligheden i den bedre verden. Der så jeg stentavler hvorpå navnene af de 144 000 var indgraveret med guldbogstaver.

Efter at have beskuet templets herlighed gik vi ud, og Jesus forlod os og drog til staden. Snart hørte vi igen hans yndige stemme, og han sagde: "Kom, mit folk, I er kommet ud af stor trængsel og har gjort min vilje og lidt for mig, kom ind til måltidet; for jeg vil gøre mig selv rede og opvarte jer." Vi råbte: "Halleluja, herlighed," og gik ind i staden. Her så jeg et bord af rent sølv; det var mange mil langt, dog rakte vores synsvidde over det. Jeg så frugten af livets træ, mannaen, mandler, figner, granatæbler, druer og mange andre slags frugter. Jeg bad Jesus om lov til at spise af frugten. Han sagde: "Ikke endnu. De, som spiser af frugten af dette land, tager ikke mere tilbage til jorden. Men om kort tid vil du, dersom du er trofast, spise af frugten på livets træ og drikke af kildens vand. Og," sagde han, "du må tage tilbage (70) til jorden igen og fortælle andre, hvad jeg har åbenbaret for dig." Da bar en engel mig blidt ned til denne mørke verden. Nogle gange synes jeg, at jeg ikke kan blive her længere, alt på jorden ser så trist ud. Jeg føler mig meget ensom her, for jeg har set et bedre land. Om jeg dog havde vinger som en due, da ville jeg flyve væk og få fred.